

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/302/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114222245
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2114222245.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q.. Q. XXXX, G., a 2/ Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, M., zastúpená: JUDr. Bohdan Jakubis, advokát so sídlom Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava, o zaplatenie 9.738,94 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 8C/270/2014-134 zo dňa 03. februára 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1 a 2, § 39 a § 41 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 1, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vecne tým, že dňa 06.07.2010 bola medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere. Podľa názoru súdu predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a to s poukazom na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj na ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Žalobca ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom činnosti právneho predchodcu žalobcu je okrem iného poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom. Žalovaný v predmetnom spore vystupuje ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

2. V prvom rade sa súd zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009), a to aj po zmene procesných predpisov po 01.07.2016.

3. Žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 27.06.2013 Zmluvu o postúpení pohľadávok s právnym predchodcom - bankou. V zmysle § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách môže banka, teda postupca, postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi, teda žalovanému, ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

4. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej pred postúpením pohľadávky. Súd konštatuje, že v rámci predbežného právneho posúdenia uviedol prítomnému právnemu zástupcovi posúdenie veci aj pohľad na jeho aktívnu legitimáciu. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy právnym predchodcom na zaplatenie splátok splatných od 20.09.2013 do 20.06.2020, resp. nepreukázal zosplatenie úveru právnym predchodcom žalobcu a súčasne následne výzvu na zaplatenie pohľadávky, ktorá by bola realizovaná v čase po zosplatení a 90 dní pred postúpením pohľadávky. Toto netvrdil ani žalobca a táto skutočnosť nevyplývala ani z obsahu spisu. Navyše, podľa žalobcu konečná splatnosť úveru nastala dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti 21.08.2013, avšak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená už dňa 27.06.2013, teda pred splatnosťou splátok úveru od 20.09.2013 do 20.06.2020, t.j. pred dňom 21.08.2013. Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky zo splátok splatných od 20.09.2013 do 20.06.2020, t.j. vo výške celého požadovaného nároku žalobcu (144,85 x 68 splátok) z dôvodu, že žalobca nepreukázal pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky doručenie výzvy žalovanému na úhradu týchto dlžných splátok. Súd dospel k záveru, že neboli platne postúpené splátky splatné po postúpení pohľadávky, t.j. od 20.09.2013 do 20.06.2020. Súd viazaný žalobným návrhom, ktorým sa žalobca domáha zaplatenia splátok splatných od 20.09.2013 do konečnej splatnosti úveru do 20.06.2020, t.j. splátok, ktoré na žalobcu neboli platne postúpené, preto žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Súd súčasne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave 9Co/156/2015 zo dňa 12.04.2016 a 24Co/716/2015 zo dňa 08.06.2016, ktorý zaujal rovnaký právny záver v obdobnej veci.

5. Súd ďalej konštatuje, že prípadnému priznaniu celého nároku žalobcu (aj keby bolo dospené k záveru, že žalobca má aktívnu legitimáciu, aj keď súd dospel k inému záveru) ďalej bráni skutočnosť, že žalobca si uplatnil úroky z úveru po vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t.j. súd by nepriznal dohodnuté úroky z úveru pri uplatnenej pohľadávke po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ak by žalobca mal aktívnu legitimáciu, súčasne súd konštatuje, že vzhľadom na absentujúce náležitosti zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (nie je uvedená celková suma, ktorú spotrebiteľ mal zaplatiť, nie je uvedené správne RPMN, nie je rozčlenená splátka na istinu, úrok, poplatky), súd by úverovú zmluvu posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov.

6. O náhrade trov konania rozhodol súd tak, že nárok na ich náhradu majú žalovaní ako účastníci plne úspešní vo veci.

7. Súd nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko vedľajší účastník vstúpil do konania bez toho, aby mal bližšiu vedomosť o prejednávanej veci, bez toho, aby sa vyjadril vo veci samej spolu so vstupom do konania, pričom zároveň so vstupom požiadal doručiť návrh s prílohami, zároveň si uplatnil náhradu trov konania a súhlasil s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, resp. sa pre prípad pojednávania ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní. Takýto vstup do konania nepovažuje súd za účelný a potrebný, majúci za cieľ ochranu práv spotrebiteľa, a preto akékoľvek trovy konania v súvislosti s týmto vstupom vedľajšiemu účastníkovi vznikli, neboli potrebné na účelné bránenie práva žalovanej - spotrebiteľa. Súd tiež konštatuje, že vedľajší účastník sa reálne k veci vyjadril až o šesť mesiacov po oznámení o svojom vstupe do konania v čase zmeny právnej úpravy, kde na svoj vstup potreboval súhlas žalovaných. Súd súčasne zastáva názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2014, sp. zn. 6 MCdo 9/2013, a to že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde (rovnako vid'). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd za použitia vyššie uvedených zákonných ustanovení rozhodol tak, že náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

9. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok.

10. Žalobca pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že má za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku. Ak sú uvedené podmienky splnené, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalobca v súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukazuje na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoS pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoS nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na podporu svojich tvrdení poukazuje žalobca aj na nasledovné rozhodnutia Krajských súdov Slovenskej republiky: Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. I OCo/76/20 16 zo dňa 07.12.2016, Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9 Co/145/20 IS zo dňa 05.10.2016, Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. II Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016 a Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. II Co/II/2015 zo dňa 25.08.2016.

11. Žalobca v súvislosti s aktívnou legitimáciou v konaní ďalej poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (v súdenom prípade žalovaní) sa v takom prípade nemôže úspešne dovoliť neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, Uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013, Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 09.08.2016, sp. zn. 5Co/248/2016, Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2016, sp. zn. 5Co/228/2016, Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. ICo/387/2015 zo dňa 04.05.2016, Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 8Co/564/2015.

12. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že

účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Odhladnuc od uvedeného si žalobca dovoľuje upriamiť pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 522 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcií ust. § 92 ods. 8 ZoB. s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok zastáva názor, že postupca by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal.

13. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Žalobca na základe uvedeného považuje za absurdné, ak súd pod pojmom "pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku" rozumie v prípade vracania poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku zo zmluvy o úvere podľa názoru žalobcu predstavuje zostatok dlhu žalovaných, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovaných, t. j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca pre úplnosť ďalej uvádza, že ani zo samotného znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Poukázal na Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.01.2017, sp. zn. 16Co/73/2016, Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2016, sp. zn. 5Co/228/2016, Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/511 /20 15 zo dňa 09.12.2015, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 7Co/540/2015. Na základe vyššie uvedeného navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako "OZ"). V tomto prípade sa však právny predchodca žalobcu a žalobca musia pri postúpení pohľadávky riadiť okrem všeobecných ustanovení OZ aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý umožňuje banke postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke, avšak po splnení určitých podmienok. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluku ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, tento dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Citované ustanovenie charakterizujú nasledovné aspekty:

1. Postupiteľnosť bankovej pohľadávky,
2. Predchádzajúca písomná výzva klientovi,
3. Omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní po doručení výzvy,
4. Postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní (splatné pohľadávky),
5. Postupiteľnosť aj tretej osobe,
6. Nevyžaduje sa súhlas klienta.

15. Ak tieto predpoklady nie sú splnené pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané resp. v rozpore so zákonom), potom jej "postúpenie" je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Z už uvedeného potom vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie. Teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Súčasne musí postupca preukázať, že bol postúpený zosplatený úver. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej vecnej legitímácie postupníka. Nebolo preukázané, že právny predchodca (banka) zaslal žalovanému výzvu pred postúpením pohľadávky.

16. Nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu. Má za to, že žalobca nemá právo vystupovať v tomto konaní ako žalobca, keďže nepreukázal platné postúpenie pohľadávky. Je potrebné poukázať na to, že ak by žalobca doložil výzvu zo systému, musí preukázať, že túto výzvu aj skutočne banka zaslala žalovanému. Existuje dôvodná obava, že právny predchodca žalobcu vygeneroval zo systému výzvu, ktorú doložil v konaní. V tejto súvislosti je potrebné zaoberať sa aj tým, kedy bola výzva žalovanému doručená, a to za účelom vyhodnotenia dodržania 90 dňovej lehoty po splatnosti záväzkov žalovaného ako podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. O tom, či vôbec Výzva bola zaslaná žalovanému, žalobca žiadny dôkaz nepredložil.

17. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: "V ods.7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou." Pokiaľ teda banka postúpi pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi bez toho, aby riadne vyhlásila mimoriadnu splatnosť, alebo ukončila zmluvný vzťah, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) zákona o bankách mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Treba vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 odsek 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní.

18. Má za to, že, ak by žalobca dodržal podmienky postúpenia pohľadávky, banka nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá nie je splatná. Z prvej vety ust. § 92 ods. 8 ZoB však jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto (rozumej záväzku v omeškaní) peňažnému záväzku. Banka tak môže postúpiť iba nesplácanú časť peňažného záväzku (spolu s príslušenstvom), a celý záväzok až po jeho predchádzajúcom zosplatení. Žalobca je povinný preukázať, že zo strany Slovenskej sporiteľne a.s. bola žalovanému doručená písomná výzva a napriek doručeniu tejto výzvy bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splatením čo len časti svojho peňažného záväzku. Ak zákon hovorí o omeškaní klienta banky so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, potom sa nesplnená povinnosť klienta banky musí rozhodne týkať splatných splátok úveru.

19. Je potrebné poukázať na to, že banka má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je však nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom § 53 odsek 9 OZ a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru, alebo k ukončeniu zmluvného vzťahu odstúpením od Zmluvy, či výpoveďou. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky. Toto opravenie žalobca nemá, keďže nemá bankovú licenciu. Právny názor vyslovený v rozhodnutí NS SR4 Obo 210/01 z 11.06.2003 nemožno aplikovať na situáciu, kde postupcom je banka, Tá je okrem ust § 524 a nasl. OZ povinná dodržiavať aj Zákon o bankách, ktorý je lex specialis k cit. ust. OZ. Nemožno teda bez ďalšieho vyvodiť záver, že v prípade postúpenia bankovej pohľadávky stačí na platné postúpenie iba oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Treba uviesť, že žalobcom uvádzaná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu je prekonaná vzhľadom na skutočnosť, že v osobitných prípadoch je podľa názoru samotného Najvyššieho súdu, ako aj Ústavného súdu, treba skúmať aj platnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky a prípadne všetky podmienky postúpenia, ako je to napr. v tomto prípade podľa zákona o bankách. Odkazuje na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/792/2015 zo dňa 26.10.2016.

20. Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, ale dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Na takéto rozlišovanie (dualitu) v postavení dlžníka (porovnaj R 119/2003) nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Otázka neplatnosti teda nie je nevýznamná, ak je predmetom spor o neplatnosť takejto zmluvy, ako je tomu v tomto prípade, resp. ak sa požaduje (uplatňuje) plnenie, ktoré predstavuje hodnotu neuhradenej postúpenej pohľadávky; táto otázka je však úplne irelevantná vo vzťahu k účinkom splnenia pohľadávky (záväzku) dlžníkom postupníkovi. Preto ak postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi postupca, prípadne dlžníkovi takéto postúpenie preukázal postupník, a dlžník záväzok splnil postupníkovi, záväzok dlžníka týmto splnením postupníkovi zaniká aj v takom prípade, keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatnou alebo keď zmluva o postúpení vôbec neexistuje. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona (ex lege) a od počiatku (ex tunc) sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov a v konkrétnom prípade aj obsolentnosť ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (keďže k tejto úprave by sa nemohlo prihliadnuť). Správne preto odvolací súd považoval navrhovateľa za vecne legitimovaného na požadované určenie neplatnosti právneho úkonu." Vyššie uvedený právny názor Najvyššieho súdu potvrdil aj Ústavný súd v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012 zo dňa 3.7.2012. Zastáva názor, že ustanovenie 19.13 uvedené vo VOP je neplatné z viacerých dôvodov a že žalobca sa jeho obsahu nemôže dovoľávať. Neplatnosť tohto ustanovenia vidíme z dôvodu rozpore s kogentným ustanovením § 92 odsek 8 zákona o bankách, ako aj toho dôvodu, že žalovanému ako spotrebiteľovi nebolo pri podpise Zmluvy vysvetlené toto ustanovenie.

21. Žalobca uvádza, že po uplynutí 1 roka sa podmienky uvedené v § 92 odsek 8 neaplikujú. Banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže (t.j. postúpiť), ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako jeden rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť. Doručenie tejto výzvy žalovaný počas celého konania spochybňoval !!

22. Výnimka teda predstavuje možnosť banky po 1 ročnom omeškaní klienta (bez ohľadu na objem úhrad) postúpiť svoju pohľadávku. avšak nezabúva povinnosti banky doručiť klientovi výzvu a vyčkat' 90 dní od jej doručenia s postúpením pohľadávky. Súčasne banka nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá nebola splatná aj keď preukázateľne zaslala výzvu pred postúpením pohľadávky. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný 2/ navrhuje, aby odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Trnava č. k.: 8C/270/2014 zo dňa 3.02.2017 potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalobcu nahradiť trovy odvolacieho konania žalovaného 2/.

23. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

24. Predmetom nároku žalobcu je zaplatenie istiny vo výške 9.738,94 eur s príslušenstvom, pričom žalobca svoj nárok odvodzuje zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 286435324 zo dňa 06.07.2010. V zmysle úverovej zmluvy čerpali žalovaní úver vo výške 8.500 eur.

25. Keďže ide o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, súd je oprávnený a povinný preskúmať právne úkony (zmluvy a ich súčasť) z hľadiska ich platnosti, resp. skúmať neprijateľné zmluvné podmienky v zmluvách a nároky žalobcov ex offo. Súd je povinný ex offo skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a či je žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

26. Listom zo dňa 09.07.2013 oznámila Slovenská sporiteľňa a.s., žalovaným, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 27.06.2013, postúpila svoju pohľadávku vo výške 10.125,50 eur s príslušenstvom spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o..

27. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE zo dňa 27.06.2013 vyplýva, že medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou a.s. a postupníkom EOS KSI Slovensko, s.r.o., došlo podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka k postúpeniu pohľadávok špecifikovaných v Prílohe č. 1 k zmluve.

28. Podľa výzvy k úhrade a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.08.2013 oznámil žalobca žalovaným, že podľa podmienok dohodnutých v Zmluve o úvere mal byť poskytnutý úver splácaný formou splátok riadne a včas. Vzhľadom na to, že táto zmluvná povinnosť bola porušená, ako nový veriteľ im oznamuje vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 02.08.2013. Touto cestou žiada o okamžité uhradenie dlžnej čiastky na jeho účet najneskôr do 17.08.2013.

29. Podľa listiny, pokusu o zmier, zo dňa 08.08.2014, žalobca vyzval žalovaných o uhradenie dlžnej sumy z poskytnutého úveru v sume spolu 10.923,58 eur (neuhradený úver 9.738,94 eur, zákonný/zmluvný úrok 798,08 eur a úrok z omeškania 112,57 eur, zmluvný úrok 226,15 eur a náklady klienta 47,84), najneskôr do 11.08.2014.

30. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

31. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť

písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

32. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že banka túto možnosť v danom prípade nevyužila a žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškaní.

33. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Totiž, keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 24.03.2011 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ (pre rozpor so zákonom).

34. Podľa názoru odvolacieho súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

35. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluku ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky

klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Obč. zák. účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Obč. zák. ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Obč. zák. nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

36. Z už uvedeného potom vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 Obč. zák., ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ďalej z toho vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

37. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca nedokázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovaným postúpená naňho (27.06.2013), boli tieto podmienky postúpenia splnené. Možno síce považovať za dokázanú požiadavku 90-dňového omeškania, nebolo však dokázané, že by boli žalovaní aj písomne (porov. § 92 ods. 8 cit. zákona) vyzvaní na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Predloženie oznámenia o postúpení pohľadávky, nie je preukázaním takejto výzvy a naopak odvolací súd je toho názoru, že nedoručenie takejto výzvy, je porušením povinnosti v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovaným bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovaným uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na uvedené treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý žalobu v celom rozsahu zamietol.

38. Podľa § 132 ods. 1 CSP, V žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

39. Podľa § 191 ods. 1 CSP, Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

40. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho je, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

41. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz

hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

42. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

43. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

44. Hoci žalobca v odvolacom konaní predložil súdu výzvu zo dňa 14.05.2012 s informáciou o omeškaní žalovaných so splácaním úveru a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013, na predložené listinné dôkazy odvolací súd neprihliadol z dôvodu, že v danom prípade sa nejedná o žiadny z dôvodov ust. § 366 CSP.

45. Odvolací súd má teda za to, že žalobca na základe vyššie uvedeného nezvládol dôkazné bremeno a nepreukázal aktívnu legitímáciu na priznanie ním uplatneného nároku.

46. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

47. V odvolacom konaní plne úspešným žalovaným vznikol nárok podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. O jej výške rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

48. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).